

A Z

Ú R H Á Z Á N

jelentetett

MENYEI DICSŐSÉG,

Mellyet

A' Néhai Tekéntetes, Nemzetes, és Vitézlő

NAD-FÖY KRUCSAI

J Á N O S Ú R

Tiszán-túl való Tekéntetes *Districtualis* Tábla
érdemes Fő ASSESSORA, Isten Törvénye szerént való jó Élete,
's jeles cselekedeti által, a' midőn magának örököséve tett volna,

Akkor

*Az emlitet Boldogült Ur tisztességes Temetésének
szomorú alkalmatosságával Nyir-Bátorban, a' T. PP. Minoriták
Templomában, 1741 dik esztendőben, Sz. Jakab Havának 13dik napján
egybe-gyült Uri Halgatói előtt rövid summába így Prædikállot*

P. B Ó C S O M Á T Y Á S

Leveleki Plebános.

Psal. 26.
v. 4.

Unam petii à Domino, hanc requiram, ut in habitem
in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ.

Egyet kértem az Urtól, is-még azt kérem, hogy az Ur há-
zában lakjam életemnek tellyes napjaiban.

Óvid údeig tartó, 's csak hamar változandó, ezért-is
nem felettéb nagyra bõcsüllendõ Élete Embernek, e'
világon különb különb féle dolgokhoz, rendes léle-
ményekkel tellyes eszközökhöz hasonlitatik a' Szent
írásban. Némellykor hasonlónak mondatik a' virág-
hoz, és fűhöz: Némellykor az aranyhoz, és fűsthöz:
Némellykor a' folyton folyó csurgó Patakhöz: másutt pedig a' széltül
el ragattatott Levélhez, és porhoz: A' többi között: hogy hason-
latosságát viseli Ember a' virágnak, és fűnek, bõvségesen ki teczik
Istaiás könyvének 40dik részébül, holott a' Proféta által, Isten õ Szent
Felsége telli Torokkal kiáltattya; *Omnis caro fœnum, & omnis glo-
ria ejus quasi flos agri.* Minden test fű, és az õ dicsõsége mint a' me-
zei virág. Mellyet ugyan esküvéssel láttatik bizonyítani a' Proféta
azon résznek következendõ versében: *Verè fœnum est populus.* Bi-
zony fű a' nép. Minden renden lévõ szomorú Halgatoim! Vallyon
a' virágnál micfoda ékeseb? a' fűnél micfoda zöldeb? midõn tavasz-
kor a' kertekben különb-külömb féle virágok láczatnak, a' fak bim-
bóznak, a' mezõk zöldülvén gyönyörúségesen illátoznak, úgy an-
nyira, hogy nem csak az okossággal biró Embereket, hanem még
az oktalan állatokat-is gyönyörkõdtettvén néminémüképpen viga-
ságra inditanak. Bár csak egy keveység tartana tovább az ilyen gyö-
nyörúség! de imé el jön egy háborgó üdõ, egy északi hideg szél,
avagy egy õszeli derecske, 's azonnal a' fák zöldellõ levelektõl meg-
fosztatnak, a' virágok el hervadnak, a' mezõk meg sárgúlnak.

Ah! melly helyyessen hasonlittya tehát Jób Patriárka az Embert,
és annak hamar változandóságát, 's mulandóságát, egy keveysé ugyan
szépen gyönyörkõdtetõ, de véletlenül õszve tõrettendõ mezei virág-
hoz, midõn így szól: *Homo quasi flos egreditur, & conteritur.* Az
Ember

Jób. 14.

Ember mint a' virág, ki nyílik, és őszve törettetik, az Halál által földhöz verettetik, tapodtatik. Azért birjon bár valaki Afverus méltóságával, Darius gazdagságával, Abfolon szépségével, Salamon bölcseségével, avagy Sámson erősségével, de mind ezektől, mint annyi gyönyörűségesen illatozó virágoktól Ember csak hamar meg fosztattatik.

Méltóságos Uri, köz, és alsó renden lévő Halgatoim! minyájan, kik e' szomorú, de pompás temetésnek alkalmatosságával ide gyűltetek! Jól tudom által láttyátok mái napon én hová czélozok? tudni illik Tekéntetes, Nemzetes, Vitézlő KRUCSAI JANOS UR T. Tiszán-túl való *Distric'tualis* Táblának érdemes Fő Assessor, szomorú változására. Mert ugyan-is mitt jelent e' Templom közepén élöttem álló Epület? mit jelentenek ezen Epületen csillámló, villámló égő gyertyáknak fokasági? Halál fejek? 's külömb-külobm féle Czimeres alkotmányok? hanem T. N. és Vitézlő KRUCSAI JÁNOS Urnak eddig ugyan szép hirrel nével fénlő, 's valahány jóságokkal, mint annyi virágokkal gyönyörűségesen tündöklő, már pedig, oh fájdalom! szomorúságot indító változását; el annyira, hogy a' Királyi Profétával magam-is csak azt mondhatom: *Cor meum conturbatum est in me, & formido mortis cecidit super me, & contexerunt me tenebra.* A' szivem meg háborodott én bennem, és a' Halál félelme esett reám, félelem, és rettegés jöttek reám, és a' fetetség bé borított engem; de nálamnál-is inkább te, oh szomorúság habiaitúl el boritatott Tekéntetes, és Nemzetes Pogány Borbála Afzszony, méltán panaszolkodhacz, 's Jób Patriárkával ezen szokra fakadhacz: *Spoliavit me gloria meá, & abstulit coronam de capite meo.* Hogy az irigy halál meg fosztot tégedet dicsődségedtúl, és a' fejedről el vette a' koronát. Ugy ti-is neveletlen Uri kisdetek sírván kiálthattyátok: *Pupilli facti sumus absque Patre.* Arvakká lettünk Atya nélkül.

Mindazáltal, ah igen meg szomorodott Afzszonyság! bánattal környül vétetett Arvák! szünyyék szomoruságtok, enyhögyék bánatotok; mert ambár testi képpen, Isten akarattya szerént, el távozik-is tölletek Halottotok; de az ó Lelke, a' több igazakkal együt, maga kívánsága-ként, az Isten örökké tartandó Hazába jutott. Mellyet én a' ti vigasztalástokra, néki pedig dicsiretíre mivel *memoria justicum laudibus.* Az igaz emlekezete dicsiretekkkel, lelkének örök üdvösségére, elő beszélek, minden renden lévő Halgatoimtúl egy-kevés figyelmeteséget kívánok.

*Psal. 54.
v. 5. 6.*

*Job. 19.
v. 9.*

*Trenor. 3.
v. 3.*

*Procr. 10
v. 7.*

Igaz ugyan az, hogy élve oly Méltóságba, 's Uraságba helyhezfűzte Isten ő Szent Felseége az Embert, hogy ahoz egy-átallában semmi bánat, semmi nyomorúság, avagy keferűség ne férkezhetne, sőt, a' mint a' Bölcs könyvének 2. részében erről emlékezik; *Fecit Deus hominem inextermabilem.* Halhatatlannúl-is teremtette Isten az embert; de mihelyest első Atyáink a' kígyó fugalásának engedének, és ő Szent Felseége parancsolattját által hágván, a' tiltott fának gyümölcsében evének, azonnal az áldás helyet átok, a' halhatatlanságért pedig halandóság szálla mind első szüléinkre, mind mi réánk töllők származandó Fiaira, és Leányira, ilyen forrsal: *Pulvis es, & in pulverem reverteris.* Por vagy, és porrá lézész. melly szomorú változását az embernek, még a' P'ogányság setétségében vakoskodó Romaiak-is, a' minden napi történt példábül ki tanúlták, 's által látták, hogy ennek a' kelletlen vendégnek, tudni illik a' Halálnak, Fő, 's térd haitásunkkal, inaink szakadással, és tagjaink egy mástúl való el válásával kel engedelmeskednünk, noha, sem az Istennek imez meg másolhatatlan Decretumát: *morte morieris,* halálal halz meg, sem pedig Sz. Pálnak amaz kemény szententiáját: *Statutum est hominibus semel mori.* El vagyon végezve, hogy minden ember egyzser meg hallyon, nem értették. Annak-okáért Mojzes első könyvének 5. részében csak azt olvasuk akár melly hofzszú életű Sz. Atyarúl-is: *& mortuus est.* És meg holt, ámbár Mathufalemmel kilencz száz hatvan kilencz esztendőket ért-is, de végre, *In domum aternitatis suae* az ő örökké való házába, e' világtúl vég búcsút vévén, el költözött.

A' vizózőn után pedig annyira meg rövidült az ember élete, hogy már Dávid Király údejében-is keveffen találtattak, kik a' száz esztendőket frísz erőben el érték volna, a' mint őnnön maga a' Királyi Proféta meg vallya. *Dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni; si autem in potentatibus octoginta anni, & amplius eorum labor, & dolor.* A' mi esztendeink napjai hetven esztendő, ha pedig erősek, nyolczvan esztendő, és azok felett munka, és fájdalom. Ezek így lévén, melly helyes, 's egyszersmind údvőséges tehát Isaiás Profétának imez intése; *Dispone domni tuae, quia morieris tu, & non viues.* Hogy ki ki rendelye el a' maga házát, mert meg hal, és nem él. mint ha mondaná: Minden ember úgy folytassa rövid életét, hogy a' joságos cselekedeteknek bővséges gyümölcsével találtsék fel ékecsítve halála napján.

Amaz

Amaz hires, és nevezetes régi Bölcs Pindarus azt írja Herculestől: Hogy ennek halála után elmentenek a Görög Országai fejedelmek tanácsot kérni az ő hamis Istenekhez Apollóhoz, hogy micsoda tisztelettel illesék halála napján Herculest? kérésekre a' fejedelmeknek ilyen feleletet adt Apolló: Azon a' napon, úgy mond, mellyen meg hal Hercules, úgy tiszteljétek őtet, mint egy nagy nevezetes embert, annak utánna pedig mint Istent; akarván világosabban jelenteni Apolló azt, hogy a' Halottat mind lelki, mind testi tisztességgel köll tisztelni, és bősülni. Így emlékezik Baronius Justinianus Császárul, hogy az ő takaró köntösét holt testére tették a' Romaiak azon okból; mert azon takaró köntösfre voltak szöve mind azoknak a' hatalmas Fejedelmeknek, Fő Monárháknak, és roppant várafoknak képei, mellyeket Justinianus Császár életében meg győzvé, maga birodalma alá hajtott. Mások olajjal, és egyéb drága kenetekkel kenték Halottjokat. Mások külömb-külobmb féle virágokkal, és festékekkel fel ékésítették. Többen pedig mint a' Persák, és Scyták a' holt testet várafokról várafokra, úczákról úczákra, falukról falukra hordozták. Egyebek egy szóval a' koporsónak kő ajtaja helyet tiszta kristályból csináltattak ajtót, és azt helyhezítették a' koporsó fölibe. Illyen, és ehez hasonlító Czeremoniákkal éltek a' régi Romaiak Halottjok el takarításának alkalmatosságával.

Baron
tom. 7. ad
annum Ju-
stinian. 37.

Mind Felső, középső, és alsó renden lévő szomorú Halgatoim! nincsen nékem ma szükségem arra, hogy én a' Pogányok hamis Istenéhez Apollóhoz folyamodgyam, és néki esedezvén, tölle tanácsot kérjek, hogy minémű tisztelettel illessem mái napon a' mi Uri halottunkat, Tekéntetes, Nemzetes, és Vitézlő KRUCSAI JÁNOS Urat, Tiszántúl való Tekéntetes *Districus* Táblának érdemes fő Assessorát? se a' Pogányok hivságos elő számlált tisztességére nem szorúltam, elég-séges képpen meg tisztelte őtet az ő mindeneknél tudva lévő régi nagy érdemű Nemzetsége, Czimeres Familiája, Urasága, bölcsesége, tekéletes élete, és egyéb dicsüretes virtusi, úgy hogy, méltán mondhatom fölöle a' Bölcsfel: *Dedit illi gloriam in gente sua.* Dicsőséget adta néki az ő Nemzetségében, vagy abban-is, hogy sokan elmaradván mellőle a' Tiszántúl való T. Dicafteriumi Tábla fő Assessorává tettete. Melly tisztbéli hivatalyában kegyes szível, gyors, 's éles elmével, bölcs itélettel, Isteni félelemmel fel lévén ékesítetve, kinek kinek szolgálni, mindeneknek használni ügyekezett, senkinek pedig igazságában nem ártani, hanem valamint Szent Pál, úgy ez Istenben

Ecc. 44.
v. 22.

Mat. 24.
v. 16. boldogult Ur-is mind elméjében azt forgatta, mind szóval azt mon-
dotta. *In hoc & ipse studeo sinè offendiculo conscientiam habere*
ad Deum, & ad homines semper. Erre úgykezdem én, hogy botrán-
kozás nélkül való Lelki ísméretem légyen az Isten, és az emberek előtt
mindenkör. mert ugyan-is jól tudta azt, hogy az örök Boldogság
el nyeresének reménségét nem máson, hanem jó Lelki ísméreten
kell fundálni. ide czelozott Szent Agoston Doctör amaz mondása-
val: *Qui vult habere bonam spem, habeat bonam conscientiam.* A'
S. Aug.
contra Se-
cundinum
cap. 1. ki akar jó reménséget, annak jó lelki ísmérete légyen. Ezzel biz-
tatá magát a' mi Uri Hallottunk-is, mellyről bizonyágot tehetnek
mind fő, mind alacson renden lévők, valakik csak ügyös, 's bajos álla-
pottokban az már említett Dicafteriumi Táblán meg fordultak.

Rom. 2.
v. 1. A' ki pedig külömb vélekedésben volna, emlekezék meg Szent
Pál amaz mondásárúl: *Inexcusabilis es ó homo omnis, qui iudicas, in*
quo enim iudicas alterum, te ipsum condemnas, eadem enim agis, que
iudicas. Menthetetlen vagy ó minden ember, a' ki itilisz, mert valmi-
ben mást itilisz, magadot kárhoytatod, mert ugyan azokat cselekeyszed,
a' miket itilisz. De még-is annyira el áradott az emberek között effé-
le bal itilletnek vétkes állapottya, hogy Aquinas-béli Szent Tamás
bizonyága szerént: *Hóc specialiter vitio periclitatur totum humanum*
genus. Kiváltképpen ennek a' véteknek vezedelmében forog az
S. Th. 22.
q. 73. a. 2. egész emberi nemzet. Probálva tapasztalta a' Királyi Proféta az em-
bereknek ezen vétkes hajlandóságokat, azért, zolt: könyvének 30.

Psal. 30.
v. 13. részében így pirongat minden bal itélőket: *Erubescant impii, & deducan-*
tur in infernum, muta fiant labia dolosa, que loquuntur adversus iustū ini-
quitatem. Szégyényűlenek meg az itentelenek, és vetteffenek po-
koiba (a' mint a' glossa mondgya) a' másokat itéllők, némüllyanak
meg a' csalárd ajakok, mellyek az igaz ellen hamiságot szöllonak.
Tovább mégyen a' Proféta, és illyen kérdést támasztzolt: könyvé-
nek 33 részében: *Quis est homo, qui vult vitam, diligit dies videre*

Psal. 33.
v. 13. *bonos?* Kicsoda az ember, a' ki életet akar, jó napokat szeret látni?
's önnön maga a' Proféta meg felel a' következő versben: *Prohi-*

Ibid. 14. *be linguam tuam à malo, & labia tua ne loquantur dolum.* Tilcsd-el
(úgy mond) a' nyelvedet a' gonosztól, és az ajakid ne szöllyanak csa-
lárdságot. Annakokaért én igaságot akarván szöllani, méltán mond-
hatom a' bölcs Prædikátorral már fokszor titulált Ur felől: *Vivum*

Eccl. 7
v. 79. *unum de mille unum reperi.* Ezer közül találtam egy igaság szerető,
tekélletes életű, szép hirrel nével tündöklő férfiúra, úgy mint: Isten-
ben

ben boldogult Tekéntetes, Nemzetes, és Vitézlő KRUCSAI JÁNOSRA.

Hogy pedig eziránt másoktól hízkeladni ne láttattasam, és nem csak szóval mondgyam, hanem példával is meg bizonyítsam *ex operibus* az ő igaz hitével egybe foglaltatott Istenes cselekedetiből világosan ki tetczik. Mivel mind az igaz, és meg csalhatatlan Romai Catholica Anyaszentegyház Iskolájában meg tanulta, mind pedig a' Szent Írásból által látta, 's tapasztalta, hogy valamint a' test eledel nélkül meg-hal. *Sic & fides, si non habeat opera, mortua est in semet-ipsa.* Ugy a' Hit-is, ha cselekedeti nem léznek, meg holt önnön magában. Azért valamint ama' nagy Hitű Abrahám Patriárka *adificavit altare Domino.* Istennek nagyobb dicsőségre, szerelmes megváltó Kristusának tiszteletére, 's tiszteletének gyarapítására, és vé nélkül való minden napi föll áldozására, ezen Templomban amaz fall mellet lévő, ugyan Kristus Urunk keserves kényszeredését magában ábrázoló, gyönyörűséges oltárt Istenes költséggel építette. Mellyel bővségesen meg mutatta az ő Istenéhez, és szerelmes megváltozához való igaz Hitét, 's Hitével meg egyező szeretetét.

Jac. 2.
v. 17.

Gen 12.
v. 7.

Mafodszor elő hozhatnám a' Thasi udvarában lévő kápolnát, mellyet ennek előtte három esztendőkkel a' Boldogságos Szűz MARIA tiszteletére ujjonnan egész fundamentomból építetett; de mint hogy mély alázatóságtól viseltetvén azt akarja, hogy az emberek szájában ne légyen az ő dicsőrete; azért én is erről halgatok, hanem szóllyonak a' kővek, mellyekből rakattatott, külső belső ékességek, Oltár, Casulák, apparamentomok, mellyek abban találatnak; hasonlóképpen ne halgassanak azok az ügyefogyot eleven Templomok: Arvák, és özvegyek, kiknek gyámola, Istenes tanácsadója, és oltalmazója volt ezen Istenben boldogult Tekéntetes Ur; azért, mondom, az ő dicsőretiről nem szóllok; de mindázáltal oly reménségben vagyok, hogy JESUS Sirák Fia mondása-ként: *Eleemosynas illius enarrabit omnis Ecclesia.* Az ő jó cselekedetit, és alamífnálkodását élő számlállya minden gyülekezet. abban is bizonyos vagyok: ámbár én halgassak, de az egek nem halgatnak, hanem, *Annunciabunt justitiam ejus* fogják hirdetni az ő igazságát, 's irgalmas kezeinek bővséges adakozását, mivel az Isten kedves Secretáriusza Szent János bizonyosága szerént, az ilyen igazaknak, érdemessen nevek az élet könyvében irattatott, 's még emlékezetek is: *Memoria eorum in benedictione.* Szép áldásban vagyok, úgy mond az Isten Lelke JESUS Sirák Fia által a' 45. részben.

Eccli. 38.
v. 11.

Psal. 21.
v. 32.

Apoc. 13.
v. 8.

Eccli. 45.

Ez

Pfal. 48.

v. 18.

Matt. 6.

v. 10.

2. Joana. 2.

v. 17.

2. Cor. 3.

v. 16.

2. Cor. 6.

v. 9. 19.

Joan. 14.

Proc. 23.

v. 26.

Ez, ez volt oka, hogy a' menyei dicfíretet, és nem annyira a' földiet kívánta, tudván, hogy e' világ, és annak dicsősége, e' földön maradnak, amint Szent David mondgya: *Non sumet omnia, neque descendet cum eo gloria ejus.* Semt azokbúl magával el nem vihet; sem abéli dicsősége magával le nem száll, hanem halván Kristus Urunktúl: *Thesaurizate vobis thesauros in caelo, ubi neque erugo, neque tinea demolitur; & ubi fures non effodiunt nec furantur.* Gyűjcsetek kincseket magatoknak az égben, a' hol sem a' moly, sem a' rosda meg nem emészti, és holott a' lopók, ki nem ássák, sem el nem lopják. Ezen Kristus Urunk üdvösleges Tanácsát, avagy-is parancsolatját ügyekezet bé-telylestíteni, és Isten akarattját követni, tudván: hogy *Mundus transit & concupiscentia ejus; qui autem facit voluntatem DEI, manet in aeternum.* E' világ el-múlik, és az ő kívánsága; a' ki pedig az Isten akarattját cselekszi, örökké meg marad. De az-is igaz, hogy addig-is, még e' világon tart mi rövid életünk, kísértetek alá gyakorta vettetünk; a' Lélek ostromoltatik, a' test ellene fegyverkezik, amint erről Szent Pál Apostol a' Galatziaiakhoz irt levelének 5. részében emlekezik: *Caro concupiscit adversus spiritum, spiritus autem adversus carnem.* A' test, a' Lélek ellen kíván, a' Lélelek pedig a' test ellen; ezek egy mással ellenkeznek, és mindenkor veszekednek. Annakokáért, a' ki örökké meg akar maradni, és az Isten örök házába kívánkozik halála után menni, ennek el-nyerésére (amint rebesgetém) leg szükségesebb a' jó, és tiszta lelki esméret, mellyet Sz. Pál a' Korinthus-béliekhez irt első levelének 3. részében az Isten Templomának nevez. *Nescitis, quia templum Dei estis?* Nem tudjátok-e', (úgy mond) hogy Isten Templomi vattok. Más helyen pedig ugyan Szent Pál Apostol azt mondgya: *Membra vestra templum sunt Spiritus Sancti.* A' ti tagjaitok a' Szent Lélek Temploma. A' mi több, a' tellyes Szent Haromság-is, önnön maga igirete szerént: *Adeum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* A' jóságos cselekedetekkel fel ékésítetett tiszta Lelki esméretben, mint leg ékefesebb Palotában kívánkozik lakni; ezért szüntelenül kér mindeneket fejenként: *Præbe fili mi cor tuum mihi.* Én szerelmes fiam, 's leányom, ad nékem a' te szivedet lakó helyül.

E' gyászos koporsóban tétett Tekéntetes, Nemzetes, és Vitéztlő KRÚCSAI JÁNOS Ur, bővségeffen által látta azt, hogy a' tiszta lelki esméret, a' Szent Lélek Temploma, és tellyes Sz. Haromság-nak gyönyörűsleges lakó helyelégyen; azért eleitül fogyáft e' ház-

nak

nak szépen elrendeléséhez, és cfinofgatásához kezdet; annak falait Hittel, Reménységgel, Isteni, és Felebaráti szeretettel erősítette, belsőképben pedig a tisztaságnak gyönyörűségesen illatozó virágával ekefsétette, azon végre, hogy a' midőn el-jövend az egy Istenségben lévő három Sz. személy, akkoron nála, mint jól hozzá készült Uri Gazdánál, méltó szállása leheffen. Ha pedig az emberi gyarlóság-
nak Pókhálójával történt szerént háza bé fogattatott (értem) ha gyarlóságtól vífeltetvén meg bántotta Istenét, legottan, az igaz Pænitentia tartás által, a' szív-béli töredelmességnek seprőjével, és az Oltári Szentség gyakor vételével tisztogatta, 's szüntelen mosogatta. Innét jó reménységben lehetünk, hogy már a' mennyei Boldogságban, mint néki építetett örökös házában az ő Lelke bé vitettetett, 's a' több igazak közé helyhezettett, ama' Nemzetek Doktora Szent Pál mondása-ként: *Scimus enim, quoniam si domus vestra, terrestri habitacionis vestrae dissolvatur, quod adificacionem ex Deo habemus non manufactam eternam in caelis.* Tudgyuk, hogy, ha a' mi földi házunk el-bomol, mellyben lakunk, hogy epülésünk vagy az Istentől, nem kézzel cfináltatott örökké való házunk menyegben, mellyet, hogy ha ki magáévá tehet, kétségkívül, az, ez előttünk feküvő már sokszor említett Tekéntetes Ur, kirül méltán mondhatom, a' mit mondott mézel folyó Szent Bernárd az Isten kedvesérül: *Cor ejus plenum erat charitate, os veritate, opus humilitate, oculus pietate, & manus largitate.* Hogy az ő szive tellyes volt szeretettel, szája igazsággal, cselekedete alázatossággal, és kezei alamifnalkodással, bő adakozással, kinek-is adakozó könyörületességét, az, *qui coronat in misericordia, & miserationibus.* A' ki irgalmasággal, és könyörületességekkel koronáz, a' mennyei dicsőféségnek el-hervadhatatlan koronájával, érdemessen meg-jutalmazta.

2. Cor. 5.

S. Bernard.

Az egyéb jeles cselekedetek között, mellyek által ember juthat Isten kedvébe, 's következendő-képpen ő Szent Felsége örökös házába, nem leg kissé, sőt inkább maig leg nagyob eszköz a' békeséges tűrésnek tökéletes cselekedete, melly nem más, hanem a' reánk bocsátatott szomorúságok, kár-vallások, betegségek, és egyéb kifiztetek. Effélék által próbállya Isten gyakorta a' maga kedvesseit, kiket az ő Boldogságában kíván reszesültetni, azért Szent Jakab által is így kér minyájunkat: *Omne gaudium existimate fratres, cum in varias tentationes incideritis, scientes, quod probatio Fidei vestra patientiam operatur.* Meg ne háborodgyatok, sőt minden örömmel

Jacobi 1. v. 2-3.

de valósággal mondhatom én ezen Tekéntetes Ur felől, hogy az ő szájába a' Krisztus Jesusnak valóságos Szentséges Teste tétettetett, hogy az által az ő kormányoffa, a' Szent Örozó Angyala a' világnak zürzavaros vizén ötett által viheffe a' mennyei Elisíusok az az: élők mezejére, azon dicsőségekben tudni illik: mellyrűt Sz. Pál a' Korinthusbélielkekhez irt első levelének 2. részében így emlékezik: *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, qua praparavit Deus iis, qui diligunt illum.* A' szem nem látta, sem a' fül nem hallotta, sem az ember szívében fel nem ment, a' miket az Isten azoknak készített, a' kik ötett szeretik. Mivel azért Szent Pál Apostol *Habr. 13. 9. 14.* (által látván e' világ mulandóságát) azt mondgya: *Non habemus hic manentem civitatem.* Nincs itt maradandó városunk, annélkül is, háborúságos údöbe jutván, minden felől ostromoltatunk. ezen Tekéntetes Ur máii napon akarja követni Saguntus várasában lakó Iffiu példáját, kirűl azt írja Plinius: hogy ezen iffiu látván Saguntus Városának veszedelmét, hogy ama' bátor szívű Vitéz Hannibal által ostromoltatik, nyomorgattatik, nem akara tovább Saguntusban maradni, hanem az Anya méhébe viszsa kíváncozot menni. Hasonloképpen ezen Tekéntetes, Nemzetes, és Vitézld KRUCSAI JÁNOS UR, látván ennek a' hamis Világnak fok viszsa vonásit, háborúságit, fortélyos csalárdságit, Test szerint az ő Anya méhébe úgy mint a' földbe, Lélek szerént pedig az ő teremő Istene kezébe viszsa kíváncozik mondván: *Revertatur pulvis in terram suam, unde erat, & spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum.* Térjen viszsa a' por az ő földébe, a' honnét volt, és térjen viszsa a' Lélek az Istenhez, a' ki ötett adta.

Eccl. 12. 7.

Jób. 12. 9. 32.

Annakokért maga kívánsága szerént: *Ipsé ad sepulchrum ducetur.* Mint hogy az ő Teste koporsojába, maga újjonnan rakott sírjáb ezentűl el-vitetik; Te ő szornyú-kinok között meg feszűlt drága JESUSOM! vedd hozzád az ő Lelkét, ki mindenkor néked emberi tehétsége szerént hiven szolgált, és a' te szenteid közzé helyhelytesd, kikkel mind örökkön örökké dicshessen tégedet.

A M E N.